

Rekha Sharma v. Shankar Devi and others (R. N. Mittal, J.)

ਨੰਬਰ 1 ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮਤੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੇ ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਕਾਰਜਸਾਧਕ ਅਫਸਰ ਉਸ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਕੋਲ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਕਸਦ ਦੇ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਪੇਸ਼ਗੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

(7) 5 ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ, XI ਤੁਹਾਡੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਰਡਰ ਨਹੀਂ।

ਆਰ.ਐਨ.ਆਰ

ਆਰ ਐਨ ਮਿੱਤਲ ਜੇ.

ਰੇਖਾ ਸ਼ਰਮਾ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਸ਼ੰਕਰ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1983 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 1928 .

24 ਨਵੰਬਰ 1987

ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਅਰਬੋ.ਐਨ ਰੈੱਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ (1949 ਦਾ III)— ਗਿਫਟ ਡੀਡ—ਦੀ ਵੈਧਤਾ—ਤੋਹਫੇ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦਾ ਮਨੋਰਥ—ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ—ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ—ਕੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ।

ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਰੈੱਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਜ਼ਿਪਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਇਹ ਸਵਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਤੋਹਫਾ ਡੀਡ ਇੱਕ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਕ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ। (ਪਰਾ ੭)।

ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 15(V) ਅਧੀਨ ਸਿਵਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ

ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949, ਮਿਤੀ 30 ਮਈ, 1983 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ.ਐਲ. ਸਿੰਗਲ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਸੀ.ਐਸ., ਕਿਰਾਇਆ, ਕੰਟਰੋਲਰ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ, ਮਿਤੀ 25 ਨਵੰਬਰ, 1982 ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ। ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ.

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਐਸ.ਸੀ ਸਿੱਬਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ ।

ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਜੀ.ਐਸ ਗਾਂਧੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ ।

ਨਿਰਣਾ

ਆਰ.ਐਨ ਮਿੱਤਲ, ਜੇ.

ਇਹ 30 ਮਈ, 1983 ਦੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ।

(2) ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੱਢੇ ਜਾਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਸਥਾਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਮਰਚੈਂਟ ਨੇਵੀ ਵਿਚ ਕੈਪਟਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਹਾਂਗਕਾਂਗ ਵਿਚ ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਫਤਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੇਜਰ ਲਈ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਾਲ ਦਾ ਹਿੱਸਾ; ਉਸਦਾ ਇੱਕ ਬੇਟਾ ਰਿਪਿਨ ਸ਼ਰਮਾ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ 31 ਸਾਲ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸੇਂਟ ਜੋਸਫ ਕਾਨਵੈਂਟ ਸਕੂਲ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲੈਣਾ ਪਿਆ ਸੀ; ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਥਾਂ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਹੋਰ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਘਰ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸ਼੍ਰੀ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਤੋਹਫੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ - ਗਿਫਟ ਡੀਡ, ਮਿਤੀ 30 ਮਾਰਚ, 1979। ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਅਤੇ 2 ਉਸਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੱਢਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਵੀ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ 1 ਜਨਵਰੀ, 1980 ਤੋਂ 31 ਮਾਰਚ, 1981 ਤੱਕ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏ ਵਜੋਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(3) ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 1 ਅਤੇ 2 ਦੁਆਰਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕਬਿਤ ਤੋਹਫਾ ਫਰਜ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਮੰਤਵ ਨਾਲ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਜੇ ਤੋਹਫਾ ਸੱਚਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਬਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਮਰੇ, ਤਿੰਨ ਰਸੋਈਆਂ ਅਤੇ ਚਾਰ ਕਮਰੇ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਘਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਬਾਥਰੂਮ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਡੀ

ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ:] '...

- (1) ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਥਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਮਿਤੀ 30 ਮਾਰਚ, 1979 ਨੂੰ ਯੋਗ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਕੀਤੀ ਸੀ? ਓ.ਪੀ.ਏ
- (2) ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੁਆਰਾ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤੋਹਫਾ ਡੀਡ ਫਰਜ਼ੀ ਹੈ, ਬੇਦਖਲੀ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਸੱਦਾ ਹੈ? OPR-1 ਅਤੇ 2.
- (3) ਕੀ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਵਿਵਾਦਤ ਥਾਂ ਦੀ ਸੁਚੱਜੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲੋੜ ਹੈ? ਓ.ਪੀ.ਏ
- (4) ਰਾਹਤ.

(4) ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗਿਫਟ ਡੀਡ, ਮਿਤੀ 30 ਮਾਰਚ, 1979 ਇੱਕ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਸੀ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਮਰੇ ਹੋਏ ਥਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ / ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਉਸਨੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਤੋਹਫੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤਿੱਖੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਨੇ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ। ਅੰਕ ਨੰਬਰ 3

Rekha Sharma v. Shankar Devi and others (R. N. Mittal, J.)

ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਅਹਾਤੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ / ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ।

(5) ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਜਿਸ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ 30 ਮਾਰਚ 1979 ਦਾ ਤੋਹਫਾ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਵਾਲਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਰਿਮਾਂਡ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵੀ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਹੈਟ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿਚ, ਉਹ *ਸਰਦਾਰਨੀ ਕਿਰਪਾਲ ਕੌਰ ਬਨਾਮ ਭਗਵੰਤ ਰਾਏ* (1) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(1) 1962 ਕਰ. LJ (Pb.) 314.

ਜੇ.

(6) ਮੈਂ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ *ਲਿਮਿਟੀ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ*। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਅਪੀਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ (1984 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 297 - 26 ਮਾਰਚ, 1987 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ), ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੋਖਿਆ ਕਿ ਕੇਸ ਦਾਖਲੇ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਢੁਕਵਾਂ ਸੀ। ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਰੈਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਜਾਂ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਬਾਰੇ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਪਾਦਨ ਕੀਤਾ:

“ਸਾਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ੱਕ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਇਸ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਤੋਹਫਾ ਡੀਡ ਜਾਂ ਤਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਸੀ ਜਾਂ ਇੱਕ ਤਿੱਖੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪੱਕੀ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਗੁਰੇਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਹਾਈਕੋਰਟ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ।”

ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਕਿ ਕੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ।

(7) *ਸਰਦਾਮੀ ਕਿਰਪਾਲ ਕੌਰ ਦੇ ਕੇਸ* (ਸੁਪਰਾ) ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਗਰੇਵਰ, ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਦੋਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਤੋਹਫੇ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਬਾਹਰ ਦਾ ਹੈ। ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ। ਹਾਲਾਂਕਿ, *ਦੇਵੀ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਮੋਹਨ ਲਾਈ* (2) ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਉਲਟਾ ਦੋਖਿਆ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਨੂੰ ਰੈਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਡੀਡ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਖੋਜ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਯਾਦ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਕੀ ਇਮਾਰਤ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਇੱਕ ਸੱਚਾ ਸੌਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ

(2) ਏਆਈਆਰ 1982 ਐਸਸੀ 1213।

1

1

ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਰੈਟ ਕੰਟਰੋਲਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ 30 ਮਾਰਚ, 1979 ਦਾ ਤੋਹਫਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਜਾਂ ਫਰਜ਼ੀ ਲੈਣ-ਦੇਣ।

(8) ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ (AW 2) ਅਤੇ ਜਗਤ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ (AW 3) ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਵਾਹ-ਬਾਕਸ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦਾਨੀ ਵੀ RW 1 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ। ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਡੀਡ ਦੀ ਲਿਖਾਰੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ

Rekha Sharma v. Shankar Devi and others (R. N. Mittal, J.)

ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਡੀਡ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ। ਜਗਤ ਰਾਮ ਸ਼ਰਮਾ ਡੀਡ ਦਾ ਤਸਦੀਕ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਗਵਾਹ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਬਿਆਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕੀਤਾ। ਸ਼੍ਰੀ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸਦੀ ਧੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬਦਲੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕੇ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਂਜੈਕਸ਼ਨ 'ਤੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਸੀ। ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪਾਠ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਦਾਨ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹੈ। ਡੀਡ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਹੈ।

(9) ਉਪਰੋਕਤ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮੋਟ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦੁਆਰਾ ਡੀਡ ਦਾ ਅਮਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗਿਫਟ ਡੀਡ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਬਦਲੇ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਘਰ ਦੇ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਗਿਫਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਾਲਾ ਘਰ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਘਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਬਦਨਾਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਦਾ ਅਫਸੋਸ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਧੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਰਚੈਂਟ ਨੇਵੀ ਦੇ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮੁੰਦਰ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਦੋਂ ਸਮੁੰਦਰ ਕੰਢੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ 3 ਪੌਂਡ ਸਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਹੈ। ਉਸਨੇ 31 ਜੁਲਾਈ, 1981 ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ, ਬੱਚੇ ਦੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ 9 ਸਾਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਉਮਰ ਮਰਚੈਂਟ ਨੇਵੀ ਅਫਸਰ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਲਈ ਹਰ ਸਮੇਂ ਉੱਚੇ ਸਮੁੰਦਰਾਂ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਦੇ ਸੇਂਟ ਜੋਸਫ ਕਾਨਵੈਂਟ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਾਂ ਰਹਿਣਾ ਵੀ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਸਹੁਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇੜੇ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸਹੂਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਪਿਆਰ-ਮੁਹੱਬਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ੇ ਨੂੰ ਮਾੜਾ ਜਿਹਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਤੋਹਫ਼ਾ ਇੱਕ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(10) ਮਿਸਟਰ ਅਲ ਸਿਬਲਹਿਸਟ ਦੀ ਜੀ ਸੈਕਿੰਡਸਬਮਿਸ਼ਨ ਆਈ.ਪੀ.ਟੀ.ਪੀ.ਟੀ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਵਰਤਣ ਅਤੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਘਰ ਨੂੰ ਸੱਚਾ-ਸੱਚਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੀ ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਬੋਝ ਪੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਹੁਸ਼ਿਆਰਪੁਰ ਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਤੋਂ ਸਹਾਇਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਘਰ ਦੇ ਨਾਲ ਲੱਗਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਘਰ ਇਕ ਵੱਡਾ ਘਰ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਅਣ-ਸੀਮਿਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜੋ ਮਰਚੈਂਟ ਨੇਵੀ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬਹੁਤ ਕਠਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸਮਾਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਦੂਰ-ਦੁਰਾਡੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਉੱਚੇ ਸਮੁੰਦਰ 'ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਜਹਾਜ਼ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵਿਕਲਪ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ

ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰ ਸਕੇ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਲ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਰਘਬੀਰ ਸਿੰਘ (3) ਅਤੇ ਕੈਪਟਨ ਸੰਜੀਵ ਪਾਸੀ ਬਨਾਮ ਸਤੋਖ ਸਿੰਘ (4) ਵਿੱਚ ਵੀ ਉੱਠਿਆ। ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦੇ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਮਕਾਨ ਖਾਲੀ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਰਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਜੋ ਮਿਲਟਰੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਹੌਲਦਾਰ ਵਜੋਂ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸੈਟਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ।

(3) 1986 (ਸੁਪ.) ਆਰਸੀਆਰ 2.

(4) 1986 (2) ਆਰਸੀਆਰ 336.

ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਖਾਲੀ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੈਪਟਨ ਸੰਜੀਵ ਪਾਸੀ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਨਿਰੀਖਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਮਰਚੈਂਟ ਨੇਵੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਫਸਰ ਦਾ ਕੇਸ ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਅਫਸਰ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਵਰਤਣ ਅਤੇ ਕਿੱਤੇ ਲਈ ਘਰ ਨੂੰ ਸੱਚਾ-ਸੁੱਚਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ।

(11) ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਗਾਂਧੀ ਸੈਂ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਬਹਿਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਘਰ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਵਿੱਚ ਖੋਜ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ ਬਨਾਮ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ (5) ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਮਿੱਤਰ ਸਨਾਨ ਬਨਾਮ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ (6) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਨਸ਼ੀਲਤਾ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਤਜਵੀਜ਼ਾਂ ਬੇਮਿਸਾਲ ਹਨ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਕਤ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਘੇਰਾ ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨਾਲੋਂ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਨਾਨਕ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਇੰਦਰਜੀਤ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (7) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹਾਂ। ਰਾਮਾਸਵਾਮੀ, ਜੇ. ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ, ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋਖਿਆ:

“ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (5) ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲੋਂ ਵਿਆਪਕ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ 13 (3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਲੋੜ ਬਾਰੇ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖੋਜ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਏਗਾ।) (a) (i). ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਹਰੀ ਸ਼ੰਕਰ ਬਨਾਮ ਰਾਓ ਗਿਰਧਾਰੀ ਲਾਈ ਚੌਧਰੀ 1962 ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, 1 Supp. ਐਸਸੀਆਰ 933 ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਆਪਣੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਮੁੜ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਥਾਂ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(5) 1985 (1) RLR 668 Pb. & Hry.

(6) 1985 (1) RLR 161 (Pb. & Hry.)

Rekha Sharma v. Shankar Devi and others (R. N. Mittal, J.)

(7) 1969 RCJ 881 SC

ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਪਰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਸੋਧੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਿੱਲੀ ਅਤੇ ਅਜਮੇਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਐਕਟ, 1952 (1952 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 38) ਦੀ ਧਾਰਾ 35 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 15(5) ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸ਼ਹਿਰੀ ਕਿਰਾਇਆ ਪਾਬੰਦੀ ਐਕਟ, 1949 ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ।

ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਿੱਜੀ ਲੋੜ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਨੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ *ਰਾਮ ਦਾਸ ਮਹਾਜਨ ਬਨਾਮ ਬ੍ਰਹਮ ਭੂਸ਼ਣ* (8) ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਆ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਨੁਚਿਤਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ *ਸੰਪਤੀ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ*। ਸ੍ਰੀ ਗਾਂਧੀ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। *ਸੁਰਜੀਤ ਕੌਰ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਕੇਸ* ਵਿੱਚ, ਉਪਰਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਪਹਿਲਾਂ ਖਾਲੀ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ। *ਵਿਸ਼ਵਾ ਮਿੱਤਰ ਸਨਨ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪਰਾ)* ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੌਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਚ ਉਸ ਦੀ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਪਾਤ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

(12) ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਲਈ, acc13 ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਵੀਜ਼ਨਿਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਪੀਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਮਾਰਤ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਵਕੀਲ ਦੀ ਫੀਸ: ਚਾਰ ਸੌ ਰੁਪਏ।

ਆਰ.ਐਨ.ਆਰ

(8) 1984 PLR 475

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

